

fra Grgo Vasilj

GVARDIJAN I ŽUPNIK U MOSTARU

Čovjek u svome životu neprestano ostavlja trag. Premda smo od Gospodina pozvani ne biti od ovoga svijeta, ipak imamo poziv biti, živjeti i djelovati u njemu. Pozvani smo biti ona opipljiva sol i ona svjetiljka što svijetli svima u kući. Pozvani smo ostaviti trag.

Svoj prvi trag fra Grgo ostavlja u Međugorju, u malom selu velike milosti. Rođen je 13. ožujka 1886. od oca Andrije i majke Mare. Već sutradan fra Grgo sluša riječi svećenika koji govori: „Postao si novo stvorenje i Krista si obukao. Bila ti ova haljina znakom toga dostojanstva. Potpomognut riječju i primjerom svojih najbližih donesi je neokaljanu u život vječni.”

fra Grgo Vasilj kao gvardijan na Humcu 1930. godine

Svoj životni poziv osjeća nakon završene pučke škole u Gradnicima te se sukladno s tim upisuje u franjevačku gimnaziju na Širokom Brijegu. Nakon završena novicijata svoje tragove ostavlja na studiju u Mostaru, a ističe se kao aktivan član Književnoga zbora hercegovačke bogoslovne mladeži „Bakula”. Provincijskom odlukom studij nastavlja u Njemačkoj, u gradu Paderbornu, na kojem nailazi na određene poteškoće, ali svojom marljivošću i upornošću, vrlinama koje će ga krasiti čitav život, uspješno završava studij te postaje svećenik Hercegovačke franjevačke provincije.

Kao svećenik ostavio je neizbrisive tragove među narodom. Neprestano je radio za svoje stado kao vjerni pastir. Razumio je jezik težaka, tugu majki i velike snove mladih. U svom pastoralnom djelovanju bio je na preko deset službi, a sve ih je obilježavala njegova požrtvornost. Ovaj Samarijanac, u narodu često zvan „car”, nikada nije zatvorio vrata crkve i samostana, pa ni u najopasnijim vremenima. Brižno se brinuo o gladnom narodu u vrijeme ratnih zbivanja dajući im hranu i smještaj. Samostan napravljen za nekolicinu fratara ubrzo postaje mjesto utjehe za 300 ljudi. Postaje dom koji nikada ne zatvara svoja vrata. Takve domove gradio je tijekom cijeloga pastoralnog djelovanja. Od gradnje župnoga stana na Pržinama do crkve i škole u Studencima.

Braća su u fra Grgi prepoznala čovjeka dostojna povjerenja te je naposljetku imenovan gvardijanom mostarskoga samostana. Riječ je o službi koju je sv. Fra-

fra Grgo Vasilj s braćom 1944. godine na Čerinu, stoji sdesna

njo namijenio bratu koji će biti čuvar i sluga svojoj subraći. Tako je fra Grgo, koji je dotad bio vjerni čuvar svoga naroda, postao i čuvar braće s kojom je živio.

Na Čistu srijedu, 14. veljače 1945., u dom koji uvijek drži svoja vrata otvorenim, ulaze ljudi koji svoje tragove ostavljaju u crvenoj boji. Te hladne veljače, prebirući uz vatru zrnca svoje krunice, fra Grgo je znao da na kušnju dolazi njegova ljubav i vjera u Gospodina i braću. Došao je trenutak kada fra Grgo ostavlja svoj posljednji trag. Umjesto da bježi pred silama i spasi svoj život, on ostaje i svoju nadu polaže u Gospodinove riječi: „Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje.”

Svučen gol ali zaogrnut takvom ljubavlju, umire uz svoje prijatelje, svoju braću. S molitvom na usnama prepoznati su kao neprijatelji te su upucani i bačeni u nabujalu Neretvu koja ostaje samo nijemi svjedok te Čiste srijede. Njegov posljednji trag u ovom životu nestaje u Neretvi koja iznova kroz svaki žubor otkriva istinu o svjedočanstvu njihove vjere. Umire kao čuvar svoje braće u nadi da s bijelom neokaljanom haljinom dolazi pred svoga Gospodina.

Gospodine Isuse Kriste, podaj nam ljubav i hrabrost kojom si obdario slugu svoga fra Grgu, da po njegovu primjeru u svakom našem bratu prepoznamo tebe, našega Gospodina, i budemo spremni na tvoju neiscrpnu ljubav odgovoriti potpunim predanjem. To te molimo po Kristu Gospodinu našem. Amen.

fra Marko Lasić

fra Grgo Vasilj kod župne kuće na Čerinu

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.